

Ferdinand Stoopdrochel en zijn zoektocht naar de Heilige Graal.

Het verhaal van dit zomerkamp begint een hele tijd geleden, wel zo'n 1000 jaar.

In die tijd vertelden mensen elkaar veel verhalen over de Heilige Graal. De Heilige Graal is een beker met een magische eigenschap. Iedereen die uit de Graal zou drinken kon heel oud worden. Zo'n 1600 jaar geleden leefde in Brittannië, het tegenwoordige Engeland, een Keltische koning, we noemen hem nu koning Arthur. Toen hij stierf was hij heel oud. Niet gewoon oud, maar heel erg oud. Koning Arthur werd meer dan 125 jaar oud. Dat was in die tijd echt enorm oud, gemiddeld werden de mensen toen niet ouder dan 40 jaar. Daarom dacht iedereen in Europa dat koning Arthur in bezit moest zijn van die beroemde Heilige Graal. Want hoe kon hij anders zo oud worden? De Heilige Graal is echter nooit gevonden. Waarschijnlijk heeft zelfs niemand de Graal ooit gezien. De vraag is dus of hij wel bestaat?

Ferdinand Stoopdrochel is een groot avonturier uit onze tijd. Hij is een grote en sterke kerel. Samen met zijn vader **Johannes Stoopdrochel** zoekt hij naar schatten uit het verleden. De reizen van vader en zoon **Stoopdrochel** zijn vaak vol gevaar, maar dat zien beide heren als een uitdaging. Ze zijn voor niets en niemand bang. De grootste droom van vader **Johannes Stoopdrochel** is het vinden van de Heilige Graal van koning Arthur. Als kind al fantaseerde hij over de Graal. In gedachten verzoon hij de mooiste avonturen met als hoogtepunt het vinden van de Heilige Graal. **Johannes** kan zich niets mooiers voorstellen. Inmiddels wordt **Johannes** ouder, maar hij denkt nog vaak aan de Graal. Zou hij de Graal ooit zien? Of is het dan toch allemaal een verzinsel, zoals veel geleerden beweren. Ongeveer een jaar geleden waren **Ferdinand en Johannes Stoopdrochel** in Afrika. Daar ontmoetten zij **Willem van Eden**. Hij was op reis van Kaapstad naar Cairo. **Ferdinand en Johannes** waren erg onder de indruk van **Willem van Eden** en zijn verhalen. Hij toonde hen oude documenten van bijna 800 jaar oud. Volgens de documenten zou een kruisridder de Heilige Graal, rond het jaar 1290, verborgen hebben in de buurt van een kasteel in Doorwerth. De droom van vader **Stoopdrochel** wordt werkelijkheid. Hij wist het nu zeker. De Graal bestaat. **Willem van Eden** beschikte over bijna alle gegevens om de Heilige Graal te vinden. Een helft van een oud manuscript miste hij nog. Dit ligt waarschijnlijk verborgen in de ruïnes van een piramide in Egypte, midden in de Sahara woestijn. **Willem van Eden** nodigde vader en zoon **Stoopdrochel** uit om samen met hem op zoek te gaan naar de Graal. Wel zouden **Ferdinand en Johannes** eerst de andere helft van het oude manuscript moeten vinden. Op 2 juli zullen ze **Willem van Eden** weer ontmoeten. Op de plaats waar ze elkaar zullen ontmoeten stond vroeger een klein kasteel. Nu staat er een blokhut. Deze blokhut (beter bekend als het **Trappershof**) is nu eigendom van **Willem van Eden**. Terwijl ze hier wachten ontmoeten de 2 avonturiers **Ferdinand en Johannes Stoopdrochel** een sjeik. Zijn naam is **Ghazi Ajil al-Yawar** en hij is in gezelschap van een mooie haremdeame **Cleoptara**. Deze sjeik vertrouwt **Willem van Eden** niet zo. Volgens hem is hij een zware misdadiger. Wie weet wat hij in zijn schild voert? **Ferdinand en Johannes** hebben besloten dat **Sjeik Ghazi Ajil al-Yawar en Cleoptara** maar beter mee kunnen reizen naar Egypte. De sjeik voelt hier wel voor. Hij heeft een enorme hekel aan misdadigers, is geïnteresseerd in het verhaal van de Heilige Graal en is een heel wijs man. Dit avontuur kunnen ze natuurlijk niet alleen doorstaan. Omdat de tocht, vol uitdagingen en gevaren, door de jungle, het water en de woestijn voert, lijkt het beide avonturiers verstandig als ze hulp krijgen van mensen die wel iets gewend zijn.

Juni 2005.

De kinderen ontvingen allemaal een bericht van Willem. Hij nodigde iedereen uit om naar zijn blokhut te komen. 13 welpen hadden wel oor naar een avontuurtje.

Op vrijdag 1 juli werden de wagens ingeladen, dat dacht men tenminste.

De bestelwagen die aanvankelijk was besproken was duidelijk te klein voor alle last die de welpen en hun leiding mee wilden nemen.

Geheel gestresst liep Akela rond te ijsberen. Het ene telefoontje na de andere. Tot.....

de moeder van Delano haar werkgever durfde te storen tijdens een etentje (die had lef) met een verzoek een bestelwagen te mogen gebruiken voor ons materiaal.

Hij stemde toe en zaterdag werd het materiaal alsnog ingeladen en vervoerd naar Oosterbeek.

Wij mogen de firma van Hondel uit

Waddinxveen erg dankbaar zijn voor het gebruik van de wagen. Ook de bereidheid van de moeder van Delano zijn wij erg veel dank schuldig.

Zaterdag werd er verzameld bij het station en de kinderen vertrokken vervolgens het avontuur tegemoet richting Oosterbeek.

Na aankomst werd er meteen gestart de slaapzaal in te richten. De kinderen konden meteen de omgeving gaan verkennen en daarbij werden de grenzen van het terrein bekend gemaakt.

Om 18:00 uur was er een maaltijd. Na de maaltijd kwam Willem van Eden nara de kinderen waarbij hij aangaf dat zij op zijn terrein aanwezig waren. Hij wilde niet helemaal uitleggen waarom hij nu speciaal dat terrein had gekocht, maar de koopakte bewees wel dat hij eigenaar was. Nadat hij even was weggegaan kwamen Ferdinand en Johannes het terrein op. Zij legden de kinderen uit wat de bedoeling was deze week. De welpen moesten wel een beetje op hun hoede zijn want er waren meer mensen op zoek naar de documenten die een aanwijzing zijn naar de vindplaats van de Heilige Graal. Tijdens het gesprek kwamen er nog een paar heel vreemde mensen aanlopen. Het waren Sjeik Ghazi Ajil al-Yawar en Cleoptara. Geheel in traditionele Oosterse kleding getooid. Zij bleken Ferdinand en Johannes te kennen. Maar toen zij hoorden dat Willem de eigenaar was van het terrein werden zij een beetje nerveus. Zij gaven duidelijk aan dat zij Willem niet vertrouwden. De kinderen stelden zich op rond de vlaggenmast en het kamp werd geopend door een speciale vlag te hijsen. Na het vertrek van de gasten konden de kinderen een bosspel gaan doen. Het werd bedtijd. Bagheera las een verhaal voor, iets dat zij iedere avond zou gaan doen, waarna de kinderen meteen gingen slapen (na een korte wake door Chil).

Zondag was de dag van de goede voorbereidingen. De kinderen werden getraind in het vinden van de documenten. Daarbij moesten zij diverse vaardigheden trainen. Een code ontcijferen waarbij alles uit de kast moest worden gehaald. Met vergrootglas en woordenboek werd er getracht de code te ontcijferen. Met lasso moest worden geoefend de boeven te vangen. Dat viel niet mee. Met een metaaldetector moest worden gezocht naar zakjes met munten. Na deze actie bleek Lowietje ineens toch zakjes geld kwijt te zijn geraakt. Hij wist niet meer waar de zakjes waren verstopt. Het was warm weer die zondag, 30 graden, en er werden voorbereidingen gestart door Akela met het bouwen van een zwembad. De meegebrachte pionierpalen en enkele gevonden paaltjes werden met pioniertouwen aan elkaar verbonden. Het moest goed stevig worden. Na enkele uren pionieren en improviseren werd de vorm van een zwembad duidelijk. Intussen waren de kinderen bezig met een estafette spel, het was een combinatie van golven, hocky, crocket en zweten. Vooral dat zweten deed voor de kinderen het verlangen naar een

zwembad groeien. Nog even doorspelen en regelmatig omkijken naar de vorderingen van de bouw van het bad.

Het werd een bad met een paal erboven zodat we ook nog een kussengevecht konden houden.

Hoe kregen wij dat bad vol? Met emmers water sjouwen? Nee een goede buur is beter dan een verre vriend. Een tuinslang werd geleend en aan een goed lopende kraan gemonteerd.

Toch duurde het 3 uur voor dat een beetje zwem/spetter resultaat te zien was.

Lowietje durfde als eerste aan een duik te nemen in het bad. Het leek de nieuwjaarsduik wel.

Maar de zon had het water inmiddels al een beetje opgewarmd.

Na Lowietje volgden alle welpen.

Een beetje shampoo in het water en het reinigende effect was er meteen ook.

Aan het eind van de dag waren de kinderen tenminste weer schoon en afgekoeld.

Er werd een tocht gelopen waarbij de kinderen een brief vonden waarop een raar verhaal stond.

Na enige tijd ontcijferen ontdekten de welpen dat deze brief gegevens bevat voor de boeven.

Waarschijnlijk konden de welpen de boeven voor zijn door naar de opgegeven plek te gaan.

Was het nu vliegveld Terlet? (zeer onwaarschijnlijk) was het Kasteel Doorweth (iets minder onwaarschijnlijk) Of was het Burgers Desert? (het meest waaarschijnlijke)

Dus na een goede nachtrust gingen de welpen maandag op naar Burgers dierenpark.

Het was een hete dag en stinkend benauwd. Op de radio hoorden wij al berichten van hevige regenval. Echter bij ons scheen de zon. Dus besloten wij het dierenpark maar eens goed te bezoeken. Alle (bijna) dieren hebben de kinderen bekeken. Maar veel dieren hadden gezien de warmte niet zoveel zin in bewegen.

De Olifant had volgens een welp wel een heel kleine slurf. Na enig uitleg kon hij overtuigd worden dat hij naar de achterzijde van de olifant stond te kijken.

Het begon inmiddels te betrekken en dat voorspelde niet veel goeds.

Dus het was tijd om maar de “binnen”attracties te gaan bezoeken.

Zo gingen wij BurgersBush binnen een echt oerwoud waar de kinderen alles konden bekijken en beklimmen. Oog in oog staan met een krokodil op een afstand van enkele meters is op zich al een belevenis. Een kletterende waterval gaf veel verkoeling. Wij vervolgden onze weg naar

de Oceaan. Daar was het ook leuk en interessant, want wie gaat zo ver onder

water? Wat een kleurenspeel van de zeedieren en planten. Vooral de haaien hadden veel indruk op de welpen.

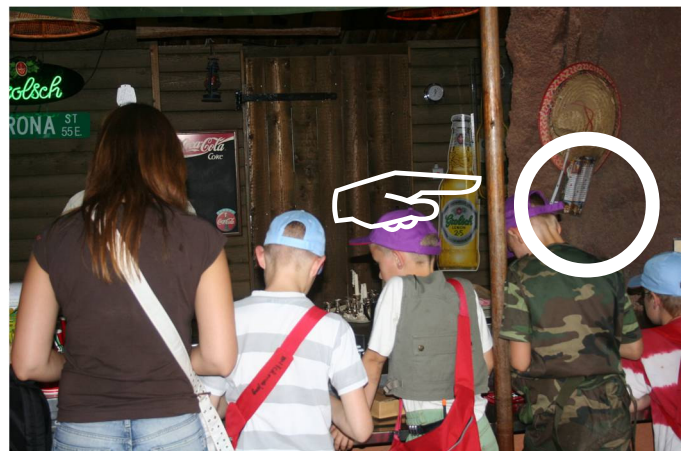
Lang stonden de kids te kijken.

Via een gangenstelsel liepen de welpen naar de dessert. O, ja, daar waren wij toch voor gekomen? Dus oppassen geblazen, goed uitkijken naar eventuele aanwijzingen, boeven of documenten! Het duurde even

.....

Maar de welpen vonden het document uit eindelijk.

De regen was inmiddels met bakken tegelijk

uit de lucht komen vallen. Het geluid van het vallende water op het dak van “dessert” leek wel op een voorbijstormende straaljager.

Wij zaten in ieder geval droog.

Nadat de regen was voorbijgetrokken en het een beetje droog werd verlieten wij onze beschutting en vertrokken naar de speeltuin. Dat hoort er ook bij met kinderen. Daar konden wij even uitrusten op een terrasje en de kinderen vermaakten zich uitstekend.

Ook daar kwam op een gegeven moment een eind aan en moesten wij weer terug naar het kampterrein. Daar moesten wij weer genieten van een maaltijd.

Na de maaltijd vonden de kids weer een aanwijzing en deze werd opgespoord.

Een vel met foto's die waarschijnlijk waren genomen door de boeven.

Wij moesten gaan onderzoeken waar die foto's waren genomen.

Dat moest echter wel wachten tot de volgende dag. Iedereen was een beetje ontspannen bezig tot er werd opgemerkt dat er twee personen waren vermist. Zij waren ontvoerd door een onbekend persoon. De onbekende wilde de documenten hebben die de welpen tot nu toe hadden gevonden.

Als de welpen de documenten niet bezorgen bij de afgesproken plek kregen zij de ontvoerders niet terug. Er mochten alleen twee welpen komen, **NIET** de hele horde.

Dus de hele horde stormde er op af. De ontvoerder vluchtte meteen en liet de ontvoerders achter in een donker bos. De ontvoerders werden bevrijd en konden veilig en wel terug naar het kamp.

Dinsdag werden de welpen na een stevig ontbijt opgeroepen naar de foto's op zoek te gaan.

Er werd een wandeltocht gestart richting de mogelijke plek waar de foto's waren genomen.

Onderweg vonden de kinderen geld in een beek

Het was oud geld.

Dat kon betekenen dat de boeven hier ook waren geweest.

Het geld werd meegenomen.

Een van de aanwijzingen was het zoeken naar de klepel. Nu hebben wij eerst de kinderen uit moeten leggen wat een klepel is. Daarna was het wel duidelijk dat zij in de buurt moesten zoeken van een klok/bel. Dat lukte de kids wel.

Na de tocht naar Heveadorp konden de kids (en hun leiding) wel even een rust moment gebruiken. Een klein speeltuintje was dus de rustplaats.

In Heveadorp vonden de kinderen ook nog geld bij een plek waar een foto was genomen.

Hierna gingen de kinderen richting een “hoge” plek.

Dat bleek Duno-plateau te zijn.

Het was een uitzicht die de kinderen heel mooi vonden. Uitzicht over Arnhem.

Daar ontdekten de kinderen CD-ROMs verspreid over het gehele terrein.

Al deze cd-roms werden verzameld. Er zouden wel eens aanwijzingen op kunnen staan.

Na een groepsfoto te hebben genomen van de kinderen gingen wij richting een stukje ruïne wat de uitkijktoren bleek te zijn geweest van een kasteel.

Dus konden wij niet ver verwijderd zijn van een volgende aanwijzing of document.

En ja hoor! Een aanwijzing. Een mozaïek op de ruïne was heel mysterieus!

Een meteen na de ontdekking van dat mozaïek vonden de kinderen ook nog een document in een van de kieren in het bouwwerk. Het heeft iets te maken met Licht.

Maar wat????

De welpen gingen richting kamp. Er moest een afdaling worden begonnen die wel leek op een bergpad in Oostenrijk. Heel stijl ging het naar beneden. Hierbij werd het meteen duidelijk dat de kinderen duidelijk minder problemen hebben met klimmen en afdalen dan die “oudjes”. Terwijl de leiding ook aan de afdaling bezig was hadden enkele welpen de “berg” inmiddels enkele malen beklommen en afgedaald. Maar goed, de tocht werd ingezet

richting kampadres.

Bij de “Westerbouwing” moesten wij weer een klim maken om op het niveau te komen van het kampadres. Maar goed dat wij kunnen wandelen. Het was best wel een flink stuk.

In het kamp aangekomen werd meteen begonnen de CD-roms te bekijken. En te onderzoeken of op 1 daarvan een geheime boodschap stond.

De maaltijd was genuttigd en enkele leden van het bestuur waren aangekomen. Pim en Maarten waren namens het bestuur een kijkje komen nemen of het kamp wel zo gezellig was als men dacht dat het was.

En, ja hoor, het was gezellig. Zij konden meteen meemaken dat de ontcijfering van een cd-rom was gelukt. Op de rom stond een aanwijzing.

De kinderen moesten naar een donker bos gaan om daar een “waarzegger” te zoeken.

Het was wel inmiddels donker geworden. (geplande tijd) Daar in de verte zagen de kinderen al een vreemd lichtschijnsel. Met veel rook werden de kinderen ontvangen door een mystieke persoon, gekleed in een soort monnikenpij en een capuchon op die het gezicht bedekte.

Er stond daar een vreemd, van licht veranderend, voorwerp. Het bleek een soort waarzeg bol te zijn. Als het aanraakte gaf het door een kleur aan of iemand de waarheid sprak of kwaad van zin was. En de bol kleurde regelmatig gelukkig groen of blauw. Maar bij enkele welpen kleurde deze rood. Die welpen waren dus betrapt op slecht gedrag. De “waarzegger” waarschuwde de welpen dat zij de volgende dag moesten zoeken naar een document dat het licht aanwijst.

Enkele welpen werden gewaarschuwd goed op te letten. Zij konden wel eens iets vervelends mee gaan maken.

Na deze spannende ontmoeting namen wij afscheid van de Mystie-man en vertrokken wij bed-waards.

Ook namen wij afscheid van de bestuursleden.

Het was inmiddels woensdag geworden en de kinderen kwamen lekker uitgeslapen uit bed.

Na het ontbijt werd er door Lowietje een bingo-ochtend georganiseerd.

Na de lunch vonden de kinderen in een boom met een grote mes een document gevonden.

Het waren codes. Door middel van portfoons werden twee groepen op pad gestuurd.

Onderweg kregen zij steeds weer aanwijzingen waar dingen te vinden waren.

Het was een echte speurtocht waarbij meteen de verbinding van de portofoons het begaf. Dus de GSM gaf zo nu en dan uitkomst.

Onderweg vonden de kinderen allerlei aanwijzingen die het spoor naar het licht vertelden. De wandeling nam voor beide groepen enige tijd in beslag.

Al snel werden er diverse documenten verzameld.

De welpen moesten bij het vallen van het duister verzamelen en daar de code die zij hadden ontcijfert roepen.

Dan zou het licht komen en hun de weg wijzen naar de vindplaats van de Graal.

Na een avondspel te hebben gedaan maakten de kinderen zich op om naar een plek te gaan zoeken waar zij het licht konden aanroepen. Terwijl zij verzamelden onder het afdak van de party-tent riepen zij allemaal de codewoorden: “het licht” en toen klonk er plots een enorme knal, gevolgd door nog een knal. De deur van de wasruimte vloog opeens open en een mysterieus verschijnsel stond daar. Het was een figuur die amper te zien was omdat er een flitsend licht om hem heen scheen. Maar de geluiden die het verschijnsel volgden waren voor de kinderen best wel spannend. Het schijnsel gaf met handgebaren aan dat er een document lag te wachten.

Een van de kinderen nam het document op en achter hem sloot de deur zich.

Nadat de kinderen het document doorlazen wilden zij eens goed kijken in de wasruimte. Want ze vertrouwden het niet zo. Maar nog geen 20 seconden na het verschijnen en verdwijnen was er niets te bespeuren van iets wat maar te maken heeft gehad met de opzet door leiding.

Dus leiding kan het niet geweest zijn. Was het dus toch echt?.....

Na een goede nachtrust zijn de kinderen de volgende dag gaan voorbereiden op de zoektocht. Maar eerst werd er de verjaardag gevierd van een welp, Dilano was jarig, 10 jaar geworden. Dus daar werd op gezongen en gebak gegeten.

In de middag waren er eerst wat ontspannende spelen om de aandacht wat af te leiden. Tegen de avond ontdekten de welpen dat het echt mis was. Het document was verdwenen en Willem was er ook niet meer.

Die stommeling had in zijn hebzuchtige haast een lekke tas meegenomen en daardoor een ongewilde spoor van kaartjes van Gralen achtergelaten. Dat moest dus gevolgd worden. Gewapend met pistolen, stokken en touwen gingen de welpen op jacht naar de boef.

Het was best een lang spoor. De welpen kwamen in bosgebieden waar zij nog nooit waren geweest. (ook leiding niet) Uit eindelijk ontdekten zij in de buurt van een stenen torentje in het bos een schim van vermoedelijk Willem. Zonder na te denken rende de groep gillend richting de plaats. Maar niets..... De tweede poging werd wat stiller ondernomen en.....ja hoor, nu werd Willem gevonden. Gekneveld werd hij afgevoerd richting de mogelijke plaats van de Graal.

Hij was eerst niet zo spraakzaam, maar na enig aandringen door enkele welpen wilde hij plots wel meewerken. Hij leidde de welpen naar een plek die ook op 1 van de foto's stond.

En.....ja hoor er werd een kist ontdekt met daarin twee Gralen.

Er moest dus ergens een andere graal zijn. De echte?

Dus enig aandringen door enkele welpen was weer eens nodig. Willem bezweek onder de ondragelijke druk en gaf weer een hint.

Daar werd de Graal gevonden.

Nu, het waren er ineens drie Gralen. Welke was nu de echte?

De gralen en Willem werden meegezeuld naar het kamp.

In het kamp mocht Willem eerst aangeven welke Graal van

Hem zou zijn.
 Daarna nam Ferdinand zijn keuze.
 Een test werd uitgevoerd.
 De graal van Willem gaf een zilverkleurig licht.
 Het brandde snel en heftig.
 Hierna was de Graal aan de beurt van Ferdinand en Johannes.
 Een gekleurde vlam die lang brandde en heel fel.
 Dit was de Graal die echt was.
 De uitslag van de test gaf de doorslag en Willem moest bekennen
 dat hij een verkeerde keus had gemaakt. Hij Bood zijn excusen
 aan en de kinderen waren dolblij met de echte Graal.
 Tevreden gingen de kinderen naar bed.

Vrijdag was aangebroken en weer een welp was jarig geworden. Dylan was nu jarig. Ook 10 jaar geworden. Dus weer zingen en feliciteren.

We hadden nu even geen tijd om zijn verjaardag uitbundig te vieren met gebak. (de leiding wist dat zijn ouders 's avonds langs zouden komen en iets mee zouden nemen) Willem trakteerde de welpen op een bezoek aan een van zijn bezittingen. Eerst geloofden zij het niet maar nadat zij het entreekaartje mochten betalen met ons eigen kampgeld was het wel waar dus.

Kasteel Doorweth werd dus bezocht. Een speurtocht door het kasteel werd gehouden.

Het was best wel interessant voor de kids om eens te zien hoe men in de tijd van de Graal leefden. Zo'n toilet in de muur van het kasteel noemde men het "gemak" en het ging hen ook inderdaad gemakkelijk af.....plons zo de gracht in.
 Er mochten geen foto's gemaakt worden in het kasteel daarom hier een foto.

Na een rondleiding door het kasteel gingen we weer huiswaarts. (blokhut)

Onderweg werd er gestopt bij een snackbar en werden de kinderen getrakteerd op een patatje en een snack. Rustig gezeten in een snackbar werden door de kinderen de delen van de week geëvalueerd. Luisterend naar de verhalen van de kinderen kunnen wij wel stellen dat het een geslaagd kamp is geweest voor de kinderen.

Het thema is goed aangeslagen en ook de leiding heeft de indruk dat het thema goed is nageleefd gedurende het kamp. Er waren geen momenten te bespeuren waar gesteld kon worden dat er verveling was of geen programma was.

Natuurlijk was het weer soms de oorzaak van een wijziging in het programma, de kinderen hebben daar niets van gemerkt.

Trouwens, het weer was best wel goed te noemen als je een vergelijk trekt naar andere speltakken en groepen die op hetzelfde moment op kamp waren. Eigenlijk hebben wij maar twee kleine buitjes gehad en dat had eigenlijk niet echt veel invloed op ons verhaal en organisatie.

Maar goed. Het is nog vrijdag en er wachtte nog een verrassing op ons allemaal.

De bonte avond.

Er werd een soort kampvuur gemaakt en er werden allerlei hapjes klaargemaakt met toostjes.

Diverse soorten drank stonden klaar. Tot er de moeder van Dylan aan kwam rijden.

Het was een verrassing voor Dylan. En voor de welpen was het een verrassing omdat zij ook nog een snacks had meegenomen die door Lowietje meteen werden gefrituurd.

Daar zaten wij dan, gezellig rond het kampvuur.....tot plotseling een man als een soldaat het kampterrein op kwam rennen en al schietend met een grote waterpistool de welpen nat spoot. Dat roept om wraak. Maar hoe? In de auto van deze “soldaat” lagen een heleboel supersoakers, voor iedere welp 1.

Snel werden deze “wapens” gevuld met water en er ontstond meteen een watergevecht.

Eerst tegen die “soldaat” later tegen elkaar.

Het duurde slechts even of de leiding was ook de klos en begon mee te doen (ze moesten wel want ze werden toch nat op 1 na) Drijfnaat was iedereen! Ondanks dat wij hadden gehoopt alles droog mee te kunnen nemen was dit tocht wel een hele leuke ervaring waar iedereen erg tevreden en blij over was.

De avond werd rond het kampvuur nog even voortgezet (na droge kleding te hebben aangetrokken).

De zaterdag brak voor allemaal aan en dat betekende: OPRUIMEN!

INPAKKEN! INLADEN! En in Boskoop konden de kinderen weer behouden en wel in de armen worden gesloten van blijde ouders.

Of de kinderen lang zijn opgebleven? Waarschijnlijk zijn zij net als de schrijver van dit verslag om 19:00 in slaap gevallen en de volgende dag pas rond 10:00 uur wakker geworden.

Tot slot wil ik nog enkele mensen bedanken:

1. De ouders die hebben gereden.
2. De vriend van Leida die heeft gereden met een bestelwagen
3. de Moeder van Delano die twee keer heeft gereden met een wagen van haar werkgever
4. Trappenfabriek van Hondel uit Waddinxveen voor het beschikbaar stellen van een bestelwagen.
5. de ouders van Delano voor de overheerlijke verjaardags-traktatie.
6. de ouders van Dylan die voor een geweldige avond hebben gezorgd
7. de KNMI voor het weer dat wij toch hebben gehad ondanks hun vooruitzichten.

Ruud Olsder (Akela)